

Варненски Вестникъ на Востиницъ

ОРГАНЪ НА ДРУЖЕСТВОТО НА ВАРНЕНСКИТЕ ЖУРНАЛИСТИ
УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ

Св. Кирилъ и Методий.

Преди повече от хиляда години, когато българския народъ е тънел във езически и национален мракъ, извършват се две големи съдбоносни събития: въвеждането на християнството и създаването на писменността ни.

Християнството обедини духовно разединените племена на българската земя, споредно цяло българи и славяни и създаде от тях един народъ със единна въра.

Задачата настъпъкъ се улеснява. Тоя обедини народъ скоро привлича къмъ себе си и ония славяни-християни, живещи въ преддълът на самата Византия и въ автономните области на Македония и Моравско. И въ края на едно двадесетолѣтие, въ времето на царя Симеона, ние го видиме вече здраво затвърденъ на Балканите — младъ, но мощен, изправенъ предъ бъговете на три морета и, най-сетне, предъ самитъ стени на Цариград!

Но какво би станало съ тоя народъ, ако да нѣмаше своя собствена азбука, своя родна писменост и просвета?

Въпреки политическото си могъщество, въпреки многочисленистата си, той би билъ бързо елинизиранъ, би възприелъ писмеността си от Византия, би билъ степенъ въ нейната култура. Трѣвало е, проче, наредъ съ християнството, още една броня, за да биде спасенъ народъ ни отъ асимилация — бояната на родната ни писменост — хранището на народния духъ. Тая именно броня — писмеността и просветата — бѣ дадена намъ отъ светите братя Кирилъ и Методий.

Дѣлото на светите братя продължава да действува през цѣлото ни историческо съществуване. Чрезъ писменността и просветата то винаги е действувало върху народа, прониквало е въ глубините му, разтваряло е духовните му силы, издигало е съзнанието му. Презъ всички времена на политическа немощ и упадъкъ, презъ всички превратности, които сме преживѣли отъ хиляда години насамъ, това дѣло е трептало като вѣчно живи сила въ общия народенъ духъ и го е запазило отъ разление и гибел.

Припомните си само петъковното ни робство подъ турци. Какъвъ националенъ и духовенъ мракъ, каква дълга историческа ношь! И кой ни пробуди отъ това робство? Това е пакъ дѣлото на Кирилъ и Методий и на всички труженици следъ тяхъ, дѣлото на писмеността и просветата, на народното самосъзнание. Дѣлъ

мяцо подъ праха на книгите, спотено изъ църкви и мънастири, то отново излиза, за да озари сълучитъ си заборената земя. То проника въ средъ селско-градския народни маси и, заедно съ други фактори на общественото развитие, раздвижва ума имъ, възражда тѣхния духъ — и отъ безименъ и тъменъ робъ превърши ги въ смѣль борецъ за духовна и политическа свобода.

Посочете по-блѣскаво зрѣлище въ историята отъ възраждането на нашия народъ! Посочете другъ европейски народъ, притиснатъ политически и духовно, робувашъ на двама на господари, и следъ цѣли четири вѣка, отново издигнатъ и чрезъ своя собственъ трудъ и жертвии иззидаль своята духовна сграда! И всичко това е извършено само въ едно полу-столѣтие. Килинъ се превърши въ цѣлтуши училища по села и градове, калугеритъ въ проповѣдници, учителитъ въ будители и спящия народъ въ смѣль борецъ за свобода!

Ето най-скжното ни наследие отъ равноапостолите, отъ тѣхните ученици и потомци.

Чрезъ тѣхното дѣло — писмеността и просветата, ние можахме да се самосъзнателни въ миналото, да самоопредѣлимъ себе си като нация днесъ, за да можемъ и утре да иззовемъ свой путь и място въ развитието на човѣшка родъ. Безъ това самосъзнание — ние отново сме роби — народъ безъ свой образъ, безъ собственна мисълъ и чувства.

Чрезъ самосъзнанието само единъ народъ става истински народъ, само то е въ състояние да издигне ржката му за плодоносенъ трудъ въ мирно време и за мѣждународна отбрана въ време на външна угроза. Само това самосъзнание, произлѣзо отъ писмеността и просветата, унаследено отъ нашите славни предци, може да запази народъ ни отъ проплѣщение, да разкрие двери на утрѣния денъ, за да види ясно своето бѫдаше!

Дано това самосъзнание, което изгрѣ изъ дѣлото на Кирилъ и Методий, което бѣ съяно отъ неговите ученици и носено,

като притаенъ въ нѣдрата на народната душа презъ мрака на робството, което бѣ раздухано отъ Отца Паписия, разтръжено отъ Раковски и Славейкова, излѣто въ всичката си мощь у Левски, Каравелова и Ботева, което създало епопеята на Шипка и освобождението ни, — дано то да самосъзнание, пребъдже за винаги у народа!

Борисъ Сакъзовъ.

Кирилъ Добрезъ.

НЕДОБРИ ПЕРСПЕКТИВИ.

По всичко изглежда, че нашата реколта тая година не ще биде една отъ най-добритъ. Ние трѣбва отъ сега да съзаемъ опасността за да посрещнемъ съ по-големъ стоицизъмъ иднитъ дни, ако тъй бѫдаше поширили сънъ за настъпването на

нашите земедѣлци съ разтревожени: земята се нуждае отъ дъждъ, а такъвъ липсва още по цѣлата страна. Ако до десетина дни не падне опониленъ дъждъ, посевия ще бѫдатъ компроментирани. И понеже земедѣлието е най-важниятъ отрасъл на нашето народно стопанство, лошата реколта ще се отрази зле върху цѣлата страна; ще пострадатъ еднакво и селени и граждани и изпитанията имъ ще бѫдатъ още по-големи, като се знае, че нашиятъ народъ е беденъ и нѣма никакви спестявания, защото държавата взема всичко отъ ржката му за да го прахосва на място и надѣсно и за да го дава на чужденците.

Пословичната българска несъобразителностъ, нетактичностъ и мекушавостъ отъ 8 години насамъ, на трупа на народъ, задължено да съдържи и да опониля, да самоопредѣли съ себе си като нация днесъ, за да можемъ и утре да иззовемъ свой путь и място въ развитието на човѣшка родъ.

Току що изминатата финансова година свърши за настъпътъ пасищевъ търговски балансъ отъ 1 милиардъ и 655

милиона лева. Отъ друга страна, задълженията ни по договора за миръ намѣсто да намаляватъ, растатъ отъ година на година. Държавния бюджетъ, който днесъ все засищава съ общински, окръжни, камерни и др. върхнини, берии, такси и пр. достига 12 милиарда лева, ще расте неминуемо отъ година на година:

— наричената „криза“, която днесъ тормози цѣлата страна и която не е нищо друго освенъ безсилето на народъ да посреща нуждите на държавата, ще вземе нечувани размѣри, възтиче въ страната ще настъпятъ стопанска разруха; а вънъ ще ни одъжадятъ всѣка кътъ кредитъ — един ужасни перспективи, един чисто бѫдаше.

Целта на нашите бивши противници, които създадоха и създаватъ това положение у насъ, е впрочемъ явна: все по-вече обедняване и обедняване до окончателно провала. То

ва, което нашите неприятели не можаха да постигнатъ въ войната ще го постигнатъ въ мира. Ние сме, впрочемъ, изгубени, ако не съумимъ да запазимъ нашата национална и стопанска мощь за да повдигнемъ благосъстоянието на страната. България народъ е застрашенъ отъ една страшна опасностъ: мизерията. Трѣбва най-после да потърсимъ средства за да се спасимъ. Само една макаръ и отъ части лоша реколта и днешното положение на България ще се влоши до нетърпимост и ще изведе народъ къмъ неизбѣжно падение. Трѣбва вече да се търси изходъ — съ благоразумие съ предвидливост, съ трудъ и мѣждународна съ миръ да се търси изходъ за спасение. И до като не е късно.

Яни Г. Щукато & Дим. Анемояневъ

ВАРНА

Ролята на държавата е била да свърже населението пунктове изъ вътрешността на З. България съ морето чрезъ Варна, като съ правени отклонения, безъ да се държи съмѣка за разстоянието, изхождайки отъ една правилна стопанска мисъл — да се съвржатъ съ линията и по вътрешните пунктове за да намѣрятъ своя отдущникъ къмъ морето. Да се държи съмѣка за тия пунктове за да намѣрятъ своя отдущникъ къмъ морето.

Спора, обаче е, какъ да се помогне, какъ да се даде животъ на града чинго развитие бѣ достигнало до степень да има въ себе си всички стопански инициативи до войните и чийто упадъкъ влече за бѫдащо неизразими стопански и национални бедствия.

Да се търсятъ средства за повдигане на единъ вътрешенъ градъ, оставяйки безъ хинтерландъ и изолиранъ отъ ж. п. съобщения е не благодарна и безнадеждна загубена кауза. Да не се виждаатъ средства за обаче съ които може да се помогне на Варна, чийто пристанище ни свързва съ съсѣвътъ, това означава или че първично желание, или по-вероятно несъобразни побуждения съ голямъ интерес на страната спиратъ проявленето на волята на мѣродавни фактори.

Варна е закрѣплена стопански центръ, свързанъ чрезъ евтиния воден путь съ стоково производство отъ кое то имаме нужда, както има нужда и нашето производство чрезъ този путь да отиде до пазарищата, които го търсятъ и очакватъ. Страната ни е кръстосана съ ж. п. линии по които би могъ да се пълзгатъ повече вагони отъ и за страната, за да се разменятъ стоки които пращаме и би трѣбвало да получимъ. За това е нужно, обаче, да се пригодятъ тарифъ на Б. Д. Ж. та ко ще да привлекатъ параходи къмъ пристанището ни. Върховенъ дългъ призовава правителството, да се освободи отъ странични влияния и въ името на голямъ родни интереси да създаде тарифъ които ще повикватъ Варна на животъ, да бликнатъ отъ нея и се понесатъ животворни търговски струи по североизточния и западенъ квартове на страната.

Възражението на нѣкои среди, че ж. п. тарифъ, не могатъ по исклучителен начинъ да създадатъ трафикъ къмъ дадени пунктове е не сериозно. Странството е длѣжно да си настъпи ефтини пътища къмъ

Ст. М. Поповъ
Секретарь на Общограж. комитетъ.

Кино Паласъ

Днесъ Св. Кирилъ и Методий

Закриване зимния сезонъ съ вълшебната драма на любовта

Жанъ д'Агревъ

съ очерователната и прелестна

Матания Ковачко и Леонъ Мато
А-кубани изгледи отъ ривиерите на Южна Индия

Яни Г. Щукато & Дим. Анемояневъ

ВАРНА

Разполагатъ и продаватъ на едро и дребно вина, ракии, коняци, никюри и други

а особено

сакжавия дамска мастихина

и конякъ медицински екстра

Всѣкакъвъ видъ равни финни птици

въ стъклата и на листъ I-во качествени

Очетъ виненъ първокачественъ

спиртъ 95° чистъ и денатуриранъ.

А. Дяковичъ.

Чертица изъ недавното минало на Варна^{*}

Варна! Тя будѣше моята любознателност още отъ младини — вѣчъ дѣдо ми, въ споменитѣ си за преселването на множеството балканци и тракийци отъ времената на Дибича въ Бесарабия, казваше: „да даде Богъ Отечество да се освободи, че гледайте въ Варна да се настаните. Важно за България пристанище, по хубостта на природа и положение, тя нѣма съперникъ на Черно Море“. И когато презъ 1888 отъ обстоятелствата ми се наложи да избирамъ служба въ провинцията, азъ безъ колебания избрахъ Варна — за председател на окръжния съдъ, току-що освободено място, — и съ готовност, макаръ и не безъ тѣга, взехъ сбогомъ отъ чаровна Витоша.

Оглѫтувакъ презъ Пловдивъ — Ямболъ — Бургасъ и на връхъ Димитровъдънъ къмъ З. ч. въ параха хвърли котва въ пристанището, далечъ отъ брѣга, където е сега приближително вънкашниятъ фаръ-мигачъ.

Морето бѣше бурно и въ лодките, дошли да ни откарятъ на суша, слизането бѣ не лесно — вълнитѣ ги дигаха и слагаха като сламки и имаше моменти, когато слизачътъ по стълбите на параха овисваше на въздухъ.

— „Нава!“ извикваха тогава лодкаригъ и на турски и гръцки езикъ разправяха се помежду.

На тѣзи два езика бѣхъ посрѣдникъ и на суша, съ тѣхъ ме съпроводиха и до хотела. И дори въ митницата, където трѣбваше багажътъ да се провѣри, чиновникътъ ми каза: „Ачи!“

Престорихъ се, не разбрахъ и попитахъ:

— Какво желаете?

— „Ахи, ти българинъ ли си!“ изгледа ме той съ удивление...

Отъ мене чиновникътъ отиде къмъ други и трети отъ пѣтниците и все по турски се разправяше съ тѣхъ; но окачаха се и такива помежду имъ, които му отговаряха съ „охи“ и „день кесево.“

Чудно! Влизамъ вѣчъ въ хотела („Комерсиалъ“) и дотука още българска речь азъ не чухъ. Па и нрави особени — ориенталски...

Споходихме надвечеръ при морската „градина.“ Минахме презъ „Балкъ-пазаръ“ край „Барутханета“, където е сега „Сите-Варна“, превърната въ месарница, и по прибрѣжната улица, завивайки презъ кривини и разрухи, подъ тумбести и разкривени дървени къщи и край друга старинска (грозно замърсена) крепость, където е сега домътъ на Асарето.

Цѣлата „градина“ тогава състоеше отъ сбутана въ единъ кътъ, безъ планъ, насадба съ малка барака (тамъ е сега павилионътъ) отъ пловдивската изложба, служаща за „буфетъ“ и предъ нея каржъ отъ насаденъ чимширъ, по средата съ шадраванче, бликащо изъ купчина сталактити. Изъ пѣтната около шадраванчето имаше сложени масички и сламени столчета, където може и жени, насядали, дишаха морския чистъ въздухъ и си приготвляваха апетита. Поржчихъ за това ставаха съ шумъ и съ ревъ, по гръцки:

— „Миа мастика а-а!“ „миа лимонада а-а!“ — ревѣха слугите отдалечъ и тичаха за да настомнатъ, а отъ „буфета“ се отзоваваха, като щракаха съ чаши, сякашъ щъркове съ човки.

Разговорътъ и тѣкъ следва все на сѫщитетъ два езика, но предимно на гръцки, — ни дума българска!

Въ сѫдилницето на другия денъ впечатлението отъ това се засили. Сложено бѣ за разглеждане дѣло за кървава

свада между селяни изъ Кестричъ.

Влизатъ обвиняеми и свидетели въ число българска носия и всички се оказватъ съ най български имена — Младенъ, Стоянъ, Драганъ, — но никой отъ тѣхъ по българскини букви не знае — всѣтъ говори само турски и, съвръшено безграмотенъ, казва се по народностъ — гагаузъ, а черкува се въ църква гръцка.

Какво смѣщение! Тѣга на хлува въ душата — най-хубавиятъ кътъ на България, за-

душенъ отъ чужда речь и чуждии нрави; българинътъ тукъ съвсемъ загъхналъ...

Има, значи, да се работи! И работиха всички: и църква, и училище, и казарма, и сѫдилнице — работиха дружно, съ жаръ и усърдие къмъ свое то назначение и съ най-безкористна преданностъ къмъ мила Родина.

Съдътъ, подпомогнатъ отъ полиция и администрация, работиха съ усилие въ борба срещу неправдата. Тази борба не бѣше лесна: при нрави сурови, ориенталски, свободата се превръщаше въ слободия и се използваше по кефъ — за удоволствие, за себе лично, безъ оглѣд на чужди права и въ най-голѣмъ ущърб на обществени интереси; пиянство създаваше (предимно между гръци гагаузи) равномѣрно съ евтинията на виното и ракията 20 пари и 5 гроша оката) и буквально „на вино вадѣха пишови, и на ракия — ножове“, както гласи пѣсента: да за-

колятъ човѣка посредъ пладне и глава му на улица да търкулятъ — това бѣ явление обикновено и се считаше за бада-

итъ, а кървавитъ свади се

редѣхъ почти ежедневно; палежи (българи и гагаузи), кражби (турци, гръци, арменци) и особено — конокраства (турци, цигани (следвала безспирн и задаваха не малко трудъ и грижи на властите); разбоятъ (предимно турци) съз-

дно бѣше рѣдкостъ; а отвлича-

ния на моми (гагаузи, турци и българи) ставаха като по оби-

чай.

Углавнитѣ дѣла наддѣляваха;

но и гражданско-правни рас-

при не липсваха. Предимство

между тѣхъ държаха споровете

за собственост и владѣніе

върху недвижимости — къщи,

лозя, дворове по градоветъ и гори, ниви, ливади — по селата (всички народности); значителенъ

дѣлъ завземаха и споровете

за пътниците и за съпътстви-

тели на пътническия трафикъ;

и търговските дѣла първично

създаваха не малко трудъ и

грижи на властите; разбоятъ

(предимно турци) съз-

дно бѣше рѣдкостъ; а отвлича-

ния на моми (гагаузи, турци и българи) ставаха като по оби-

чай.

Углавнитѣ дѣла наддѣляваха;

но и гражданско-правни рас-

при не липсваха. Предимство

между тѣхъ държаха споровете

за собственост и владѣніе

върху недвижимости — къщи,

лозя, дворове по градоветъ и гори, ниви, ливади — по селата (всички народности); значителенъ

дѣлъ завземаха и споровете

за пътническия трафикъ;

и търговските дѣла първично

създаваха не малко трудъ и

грижи на властите; разбоятъ

(предимно турци) съз-

дно бѣше рѣдкостъ; а отвлича-

ния на моми (гагаузи, турци и българи) ставаха като по оби-

чай.

Църквата отъ своя страна

въ борба съ останалото тукъ

гръцко духовенство, което и

менно бѣ успѣло въ цѣлия

рай да задуши българската

речь, развиваща умѣло значи-

телна дѣятелност, за да въз-

врне въ лоното си отлъже-

то отъ башина вѣра насе-

ление.

Училището както и казарма-

та еднакво съмислено и без-

спирно работиха, за да събу-

дятъ въ душата на младежъта

съзнание за дѣлътъ къмъ Оте-

чеството.

Огромната тѣзи работи все

повече и повече разчищаваха

пътищата къмъ напредъка и

дѣлъто народно постепенно

крепнѣше.

Чувствуващъ се, ала, нужда

отъ подкрепата на гражданс-

твото; а то пасуваше и не

толкози поради недостатъкъ

отъ сили — такива имаше въ

всички словеса на обществото

и чакаха само голяма за да се

проявятъ. Липсваше само ор-

ганизация, способна да създаде

поривъ къмъ сближение, къмъ

обществена дисциплина и со-

лидарностъ.

Но ето, презъ май 1889 нѣ-

колцина ловци, любители на

природа и другарство, между

тѣхъ и двама чужденци осно-

ваваха ловно дружество „Соколъ“

и предприеха излети семейно

— съ жени и дѣца.

Починътъ бѣ цѣло събитие

и, като иска въ барутъ, то

възпламени душата на омра-

ченото тогава отъ ежби бъл-

гарско общество и го направи

способно за сближение. — Не-

избѣжнитѣ веселби и пѣсни

на „Соколци“ зародиха мисълъ

за единъ хоръ. Тѣзи щастлива-

невъзможенъ български езикъ отъ Арнаудова, „Ключъ на действуващи Отомански закони“ отъ Каравокиро, въ преводъ на български отъ Янко Армандиосъ и П. Поповъ (Пловдивъ, 1884) — това бѣ главно, може да се каже, на майчинъ езикъ, каквото тогава по крупни разполагаше, за да провѣри и обоснове своята правна мисъл и да каже на спорящите мощното свое слово за възстановление на нарушеното право. Юриспруденцията на Върховния съдѣ бѣше още въ своето начинание; а „Юридическо списание“ едва щѣ почнало да излиза.

На български съдия оставаше да призове Каравокиро, въ

съдътъ рѣгентъ и, подъ негово

рѣгиководство, не следъ много

въ съборната църква службата

СКИТНИКЪ КОРАБЪ

отъ Хр. Киваркалиевъ.

ЕДИНЪ ИНТЕРЕСЕНЪ ЗАПИСЪ отъ 1815 година отъ с. Жеравна.

Въ лѣто 1815.

Сия да ся знай, асъ Коста и асъ Пеню Вълкуви синуви хаджи Костуви какъ вехми пари отъ Хаджи Димча, отъ Сливенъ гроша 500 и по слову петстотинъ съ яйльъкъ яйлькуни мъ ступяхъ гроша два. Имами ваде свети Георги. Съсъ една рѣчъ ги вехми и пакъ да ги исплатимъ безъ идна рѣчъ имами дума ако ги изплаши да вадету каквоту думахми твой щѫ скъ утъжими или аку ни ги дамъ до вадету петътъ за шестстотинъ ще му платя твой кий думата Господъ дано не ни срами отъ тези хора. Аминъ.

Асъ Коста Вълкувъ и асъ Хаджи Тодуръ кифиль платникъ и асъ Пенку платникъ.

(Следватъ подписътъ на тримата.)

Мартире Хаджи Христодоръ мартире Цанку мартире Коста месецъ Ноемврий 15.

Съобщава Василъ Сираковъ.

А. И. Мановъ.

Материалъ за историята на гр. Варна.

(Изъ старъ ръкописъ на гръцки дневникъ).

1728 год. Ноемврий 4.

Да се помни кога дойде въ Варна Перикли Паварджиклията за да се бие и намѣри портитъ на града отворени и влѣзе въ града съ тридесетъ и три войника. Варненци затвориха тогава портитъ и мнозина отъ тѣхъ избиха по улицитъ, като намѣриха много грошове по тѣхъ.

Единъ отъ тѣхъ се отврваша; другъ влезе въ „Ичъ-Кале“ и се покачи на джамията на каллето и се отврва; другъ пъкъ се покачи въ „Сулиха-Джамия“, близо до старата баня но го убижа. Тогава въоружиха варненците да пазятъ табитъ (фортоветъ).

1740 год. Февруари 17.

Да се помни какъ вѣтра докара въ Варна отъ Дунава толкова много ледъ, щото отъ Калиакра до Емине всичко бѣ покрито съ ледъ.

Отъ Галата скъ гледали къмъ морето, което никакъ не се виждало.

Ошъ скелето, надъ леда пеша отиваха до корабитъ.

Осемъ дни трая това и после се развалиха морето и се строи леда, като изхвърли единъ корабъ пъленъ съ жито. По такъвъ начинъ се стопи леда.

1773 г. Октомврий 29 вторникъ.

Четиръ часа да се помни, че московеца слѣзе въ Варна и почна да воюва.

1808 година.

Да се помни какъ въ Варна има седемъ църкви отъ които ставатъ и седемъ механи, както отбѣлзваме:

1. Св. Атанасъ, митрополия — „Митрополитъ махлеси“. 2. Успение на Богородица — „Панагия „Папа Данаш“ махлеси“.

3. Св. Георги — „Папа Киряко махлеси“.

4. Св. Параскева — „Исаръ Папа Георги махлеси“.

5. Св. Марина — „Бениаминъ махлеси“.

6. Св. Димитъръ — „Димитъръ“.

7. Пр. Илия — „Илия“.

1810. Май, петъкъ.

Дойде въ Варна Московеца, почна война въ недѣля и пристоя 22 дни, а въ последния денъ вечерта избѣга безчестия! И се причини много загуба на хората и на бѣдните и заѣскоха дѣрметата отъ градинитъ. Нека ни помога Светия Богъ.

1842. Януари 14.

Да се помни, че въ Варна стана една голѣма фъртуна и всички кораби 16 се изхвърлиха на суши и се удавиха 34 души.

1843. Декемврий 16.

Да се помни какъ въ Варна стана пожаръ и изгоряха 85 магазина.

За Владиславъ Варненчикъ.

Въ книгата „Отъ Чехия до края на свѣта“, отъ прочутия чески писателъ Ал. Ирасекъ (Прага 1920), се описва пътешествието на ческия болѣринъ Вацлавъ Шашекъ отъ Междугорие, който е придружавалъ пратеника на краля Георги I. ческия велможъ Лъвъ отъ Рожмиталь при обиколката му по европейските царски дворове въ 1465—1467 години, значи 21 години следъ смъртта на Владиславъ Варненчикъ отъ градъ Варна (1444 г.).

Тукъ превеждамъ само тази част отъ книгата въ която се говори за краля Владиславъ: Отъ градъ Олмедо презъ Испания пристигнахме отъ градъ Медина въ едно малко градче, името, на което забравихъ и тамъ ни съобщиха, че недалеко отъ градчето до едно село съживи единъ отшелникъ, който е билъ иѣкога кралъ. Нашия велможъ Лъвъ разпита подробно за него и му съобщиха, че този кралъ е воювалъ съ мюнхените и че следъ едно сражение избѣгъ чакъ въ тия мѣста, за да разкажа, далечъ отъ отечеството си, че поради кривата си клѣтва е причинилъ на своето кралство и на хиляди невинни хора много зло, страдания и мъки.

Лъвъ и ние всичките се много очудихме, защото всичко това посочваше сѫдбата на полския кралъ Владиславъ. Нашия вождъ Лъвъ пожела да се срѣщне съ тоя тайнственъ отшелникъ, за да се увѣри до колко сѫ въ ръни добитите сведения.

Оправихме се до казаното село, до което живѣше кралскиятъ отшелникъ. Когато стигнахме до самото село велможъ Лъвъ заповѣда на дружината си да отправа ба градъ Саламанка, самъ той придвижъ отъ мене, още единъ болѣринъ нашиятъ преводчикъ и единъ полски калугеръ, който се бѣше присъединилъ къмъ нашето пословство при гр. Олмедо, се отправихме къмъ пещерата въ която живѣше отшелникъ. Пещерята се намираше въ една пустиня между скалите високо въ планината. Лъвъ спазари единъ водачъ, който обаче съобщи, че нашийтъ трудъ ще бѫде излишънъ, защото отшелникътъ не обича посещенията и понеже отъ пещерята се вижда надалечъ, винаги се крие, когато забележи, че иѣкъ се изкачва къмъ пещерята. Затова и г-нъ Лъвъ спазари още и единъ селянинъ, предъ който отшелникътъ не се е криелъ, прати го напредъ за да забави отшелника до нашето пристигане. Изкачвахме се по стрѣмна, камениста пѫтенка най-напредъ по голи мѣста а по после презъ една гора. Уморихме се до като стигнемъ до една малка поляна и следъ нея на една малка колиба прилепена до скалата — това бѣше килията на отшелника. Самиятъ той беша изправенъ до вратата като се доближихме. На рѣстъ дosta високъ човѣкъ, съ изгорѣло отъ сльзите лице, черна носа но съ дѣлъ като съѣтъ бѣла брада и изглеждаше почти на 70 годишъ старецъ, макаръ че Владиславъ това време би билъ 40 годишъ, която разлика г-нъ Лъвъ обясни съ голѣмото му страдание и строгия животъ. Облечень бѣше въ дѣлга груба дрѣха подъ която имаше риза изтѣкана отъ козина, която видѣхъ макаръ че се стараеше да я скрие. Щомъ го поздравихме, г-нъ Лъвъ заповѣда на преводчика да го попита кѫдѣ се е родилъ и отъ каква е народностъ. „Какъ интересува твоя господаръ да знае отъ кѫдѣ съмъ“, отговори отшелникътъ? Тогава г-нъ Лъвъ самъ го попита по чески и послѣ по ла-

тински, безъ да получи отговоръ.

Полския калугеръ, който ни придружаваше, прѣзъ цѣлото време, на нашия разговоръ стоеше отреченъ и не отегляше очи си отъ отшелника. По едно време той се обѣрна къмъ г-нъ Лъвъ съ молба да накара отшелника да събие обувките си.

„Зашо, попита очуденъ г-нъ Лъвъ“.

„Така ще го познаемъ най-добре, отговори полякътъ, ако той има на всѣки кракъ по шестъ прѣста. тогава той е нашия нещастенъ и миль кралъ“.

Г-нъ Лъвъ помоли отшелника да събие, което най-накрая отшелникъ да събие предъ той отказа, но послѣ стори. Колко внимателно го гледахме когато той се събуши! Когато събуши едната обувка показаха се шестъ прѣста на кракъ и на другия имаше сѫщо шестъ. Очудихме се подробно за него и му не можа по-вече да се удържимъ, падна на колѣни и като прегърна колената на отшелника извика: „Ти си действително нашия нещастенъ кралъ Владиславъ“.

Отшелника остана смаенъ и като се опомни каза на калугера да стане, защото не било прилично да се колѣничи

предъ него.

„Да съмъ грѣшенъ човѣкъ каза отшелника, отеглихъ се въ тая пустиня да се кая за многото си грѣхове и моля постоянно Господа, да ме крепи въ това ми намѣреніе“.

Това каза трогнатъ съ треперящъ гласъ, и вече заплака, закри лицето си и се отегли въ килията. Повече не го видѣхме, защото презъ една задна вратичка избѣга навънъ въ скалите. Като се увѣрихме че нѣма да го дочакаме, върнахме се въ селото назадъ. Бѣдниятъ полски калугеръ бѣше увѣренъ че този отшелникъ е билъ действително полския кралъ Владиславъ, защото имаше по шестъ напрѣста краката си и защото много приличалъ на краля, когото той много пѫти видѣлъ на млади години.

Друго по-сигурно неможахме да откриемъ, остава и ще остане на вѣки тайна, дали този отшелникъ е билъ кралъ Владиславъ“. Ал. Ирасекъ се е ползвалъ отъ книгата „Пътешествие на г-нъ Лъвъ отъ Рожмиталь по западна Европа въ 1463—1467 г.“ написана отъ болѣрина Шашка отъ Междугорие и Гвариала Тетцела отъ Норимберъ, които придружавали ческия велможъ.

Варна, май 1926 г.

Съобщава Шкорпилъ

БЪДАЩИ СТОПАНСКИ МЕРОПРИЯТИЯ НА ВАРНЕНСКАТА ОБЩИНА.

ЕЛЕКТРИФИКАЦИЯТА НА ГРОДА. Дирекция за електрическото осветление на Варна, Морскиятъ бани. Какъ ще се стопанисватъ и въ бѫдеще. 36000 декара гори. Създава автономно учреждение за горите.

Идеята за отдѣлянето на Варненската електрическа централа въ отдѣлна, напълно автономна дирекция, се посрещна съ радостъ отъ варненско гражданство, безъ разлика на политически убеждения.

Макаръ, че тази идея да не е още напълно осъществена, по единствената причина, че се забави приемането на законопроекта за тази мрежа на града.

Въ дирекцията за осветление на Варна, предвижда се Варненската община да участва съ единъ капиталъ отъ 80—100 miliona лв.

Безъ да харчи почататъ за издръжката на дирекцията, общината ще получава петъ процента отъ приходите ѝ.

Търди се, че общината възnamърява да отвѣли въ отдѣлни предприятия, и новостроящъ се морски бани, а впоследствие и театра.

— Този е най-сигурния пътъ за възстановяването на общинските ни финансии, ни заявъ единъ, отъ ръководните фактори на общината, лицо. Ако ние имаме 4-5 такива отдѣлни предприятия, отъ които общината да взема единъ много малки проценти отъ приходите имъ, гражданството ще бѫде освободено отъ маса данъци, които му се налагатъ днесъ.

Въ нѣкой среди въ градския съветъ се лансира идеята да се отдѣлятъ въ автономно предприятие и общинските гори. Варненската община, споредъ сведения отъ емълчанъ регистъ на последната, има 36000 декара гора. Всека година отъ нея, общината получава приходъ 2½ miliona лв.

При едно по-добро стопанисване на оцинските гори а това може да стане безспорно само, когато се отдѣлятъ въ отдѣлно учреждение, този приходъ, въвъра се поне да се удвои.

Счита се, че само по този пътъ на стопанисване общинските богатства, Варненската община ще излезе отъ сънова безисходно положение въ кое то се намиратъ нейните финансии днесъ.

Изобщо гражданството гледа оптимистично на тая инициатива на общ. управа.

Варна

най приятенъ, здравословенъ и ефтинъ морски курортъ съ всички модерни удобства.

Магазинъ Матей Недковъ - Варна

ПЪРВОКАЧЕСТВЕНИ ВЪЛНЕНИ ПРЕЖДИ И БОИ ЗА ПЛАТОВЕ

Я. Байчевъ.

Отлики между трагедия и комедия.

Думата посия е гръцка и означава *творчество*.

Литературата дели произведенията на поезията на три вида: *епична поезия* или *Епос* (разказъ) *лирична поезия* или *лирика* (музикален инструментъ) и *драматична поезия* или *драма*.

Третият видът от епичните произведения съставя *драматичната поезия*. Поетично изобразяване на измислено или вземано изъ действителния човешки живот събитие не въ разказъ, а въ видъ на нагледно и живо възпроизвеждане въ самото действие отъ лица, които съ вземали участие въ него съ гонимата цель да се разкрие духовния миръ на човека въ борбата му съ външния миръ или съ самого себе, се нарича *драматично произведение* или *драма*.

За предметъ на драмата обикновено съзвезда само събитие изъ човешкия животъ. Драматичните произведения биватъ два вида: *трагедия*, *драма* — въ тесень смисълъ на думата — и *комедия*. Трагедията и комедията се явяватъ крайните точки на драматичната поезия, а драмата засма срѣдно място.

За по-пълно достигане гонимата цель, по моето мнение, то удобно би било, ако се изпълни съществуващата отлика между трагедията и комедията. Въ всяка писес ясно се рисува вътрешниятъ миръ на действуващите лица, въ тий число и на героите, мотивътъ които ги подбуждатъ къмъ действителността и тия цели, които тъ преследватъ. Главните герои въ трагедията, които се издигатъ отъ ръда на обикновените хора, винаги се явяватъ редки личности, богато надарени съ духовни сили, тънка психика, дълбокъ умъ, търдъ характеръ, непреклонна воля, високъ полетъ и силна страсть. Позабни лица се задушаватъ въ атмосфера отъ посредствени и уродливи хора и съ всичките си сили се стараятъ да се освободятъ отъ нея. Борбата, които героите на трагедията водятъ за постигане гонимата цель, е упорита, непосилна, съ неподолимо препятствие, свързана съ страдания и вътази именно борба тъ изтъкватъ всичкото богатство на духовната си правда и въпреки

духовната си мощь тъ не успяватъ и тия силни натури заставятъ отъ ненавремена смърть. Загинването на героите въ трагедията е естествената развързка на всяка трагедия и това именно е нейния отличителен признакъ. Нищо подобно нѣма въ комедията. Героите въ комедията не изпадватъ въ такава печална участъ, защото тъ сѫ дребни, нищожни, низка душа, въ повечето случаи опорочени, невежи, съжалки страси и съ своя тесень егоизъмъ се явяватъ най-непосредствени личности. Борбата, която героите водятъ въ комедията, е съ маловажни препятствия, въ повечето случаи мними, въображаема, а то е резултатъ отъ туй, че тъ героите, не разбиратъ окръжаващата ги обстановка. Фикцията, вземана за действителенъ фактъ, докарва героя въ сила възбуда: той напрега всичките си душевни способности и се впуска въ всевъзможни хитрини само да скрие опорочената си натура подъ покрива на бална добродетель. А тута се начертава низката, подлата душа на героя. Такива сѫ всички действуващи лица въ комедията на Гоголя „Ревизоръ“: гравоначалника съ жена си, дъщеря си и съ всички свой щабъ рушветчи, попечителя на богоугодните заведения, началника на станцията, ревизора и пр.

Трагедията възбуджа сильно впечатление въ душата на зрителя: дава му висока естетична наслада, възвишила душата му, облагородяла характера му и украси най-благотворно влияние на нравствената му природа. Непосилната борба съ не преодолимите препятствия съ обществото, съ разните обстоятелства и съ своите страси и завършила съ неизбѣжната смърть на героите, възбуджа въ душата на зрителя чувство на страхъ. Мжките, които изпитватъ героите на трагедията, възбуджатъ съчувствие къмъ него или чувство на състрадание и дори неволно произвеждатъ сълзи у зрителя. Неразумната борба на героите въ комедията, които ги поставя въ положение смѣшили или комични, възбуджа общъ и неудържимъ смѣхъ. Смѣхътъ, който възбуджа комедията, често съединява съ негодуване противъ нарушителите на нравствения законъ, които пренасятъ вреда на обществото. Въ

нѣкои комедии героятъ пада въ такова положение, че у зрителя неволно се явява съжаление или състрадание къмъ него. Трагедията обикновено завършила съ загинаването на главните герои, а комедията никога не свършила съ катастрофа. Развързката на комедията въ повечето случаи бива любовъ.

Гонимата цель на трагедията, като действува на благородното свойство на човѣшкото сърце, случаи опорочени, невежи, съжалки страси и съ своя тесень егоизъмъ се явяватъ най-непосредствени личности. Борбата, която героите водятъ въ комедията, е съ маловажни препятствия, въ повечето случаи мними, въображаема, а то е резултатъ отъ туй, че тъ героите, не разбиратъ окръжаващата ги обстановка. Фикцията, вземана за действителенъ фактъ, докарва героя въ сила възбуда: той напрега всичките си душевни способности и се впуска въ всевъзможни хитрини само да скрие опорочената си натура подъ покрива на бална добродетель. А тута се начертава низката, подлата душа на героя. Такива сѫ всички действуващи лица въ комедията на Гоголя „Ревизоръ“: гравоначалника съ жена си, дъщеря си и съ всички свой щабъ рушветчи, попечителя на богоугодните заведения, началника на станцията, ревизора и пр.

Трѣба да се знае, че целта на комедията е същата като и въ трагедията: възвишила душата на зрителя, като го подбуджа къмъ всичко разумно, добро, прекрасно, възвишило. Само че комедията води къмъ тая цель не чрезъ положителния путь, както трагедията, като действува право върху благородните свойства на човѣшката душа, а по отрицателния путь — чрезъ изобразяване подлата страна на живота. Като осмѣйва безобразните наслади, възвишила душата му, облагородяла характера му и украси най-благотворно влияние на нравствената му природа. Непосилната борба съ не преодолимите препятствия съ обществото, съ разните обстоятелства и съ своите страси и завършила съ неизбѣжната смърть на героите, възбуджа общъ и неудържимъ смѣхъ, който възбуджа комедията, често съединява съ негодуване противъ нарушителите на нравствения законъ, които пренасятъ вреда на обществото.

Добринъ Василевъ

Щастие

(Легенда)

Живѣли нѣкога мжъ и женъ. Съпружески имъ живъ биль безбуренъ и тихъ, безъ сътресения. Нищо не нарушило съгласието помежду имъ. При все това тъ не се чувствували и не се считали щастливи. Нито мжъ можашъ да каже, че прекарва честити дни, нито пъкъ жената, че е намерила онова, което е мечтала като девойка, изгаряща въ буйнѣ желания на младостта. И двамата постоянно въздишли за първите дни на съвместния имъ животъ, прекарани въ блаженство. Стрували имъ се, че ако почнатъ да търсятъ нѣщо ново, ако намерятъ нѣщо друго, освенъ онова което сѫ изпитали, ще бѫдатъ отново доволни.

Жената била по-нетърпелива. Тя постоянно подканяла другаря си да се опита ту тукъ, ту тамъ да залови нѣщо ново, да потърси повече имотъ, да намери нѣкой другъ начинъ за по-околно и доволно живуване.

Една сутринъ той се събудилъ рано, много рано. Било празничъ день. Изведнажъ го обхванало желание да иде въ близката планина, да я обиколи и да намери място где то си отдыхне отъ катадневната умора. Освенъ това той тайно въ себе си се надѣвалъ да намери щастието.

Жена му сѫщо на свой редъ предугаджала, че той отива да търси разковничето, което тъ двамата отъ толкова време желиха. Понеже тя не могла да върви, останала дома като му казала само:

„Разходи се и намери щастие.

Мжътъ обещалъ. Възкачи се на планината и спомнявания, като възбуджа негодуване, къмъ всичко подло и безправно, комедията съ туй възбуджа общъ къмъ противоположностъ, т. е. къмъ всичко разумно, добро, прекрасно и възвишило. Положителното и отрицателното, по стъпвай човѣшки кракъ. Тайните на Гоголя могатъ да ствено било то. Сълнчевите служатъ за една и сѫща цель, лжчи не могли да проникватъ комедията и трагедията могатъ въ тъмния сводъ образуванъ да изразяватъ една и сѫща висока мисълъ, еднакво както въ ръцете на изкусния лвъкаръ и студената и горещата вода лвъкуватъ съ еднакъв успехъ една и сѫща болестъ.

Той се навелъ да пие отъ изворчето.

Изведнажъ, усетилъ, че нѣкой застаналъ задъ него.

Обърналъ се и видѣлъ, че предъ него стои жена съ вълшебна краса.

Обзело го толкова силно вълнение и удивление щото дълго време не можашъ да говори.

Горската нимфа съ очарователна усмивка и гласъ подобренъ на божественна музика го попитала:

„Какво търсишъ тукъ заблудени човече?“

Съ мѣка и смущение той отвръдалъ:

„Дойдохъ да търся щастието.“

Той я гледалъ изумънъ.

„Ако наистина ме търсишъ, азъ съмъ готова да тръгна съ тебе. Ще идемъ въ земи съ невидени хубости! Ще те водя.“

„Но ти тръбва да се отречешъ отъ всичко и да скъсашъ всичко което си ценелъ до сега и изоставишъ всичко, каквото притежавашъ. Ако имашъ богатство раздай го, ако имашъ жена — напусни я!“

„Говори, ще те питамъ три пъти!“

Той мълчалъ.

„Съгласенъ ли си?“

Устата му били като заключени.

„Ще ме последвашъ ли? по-третила тя.“

Той навелъ дѣлбоко и замислено глава.

Когато вдигнала очи, нѣмали никого.

Пленителния и живъ образъ на щастието биль изчезналъ.

Борилъ се той още дѣлго време съ своята мисли. Ту се укорявалъ, че не хваналъ щастието, ту мислялъ за неизпълнимите условия, които предявлявало божествената самодива.

Мислелъ той за жена си, за богатството и се луталъ като пиянъ изъ пущината цѣлъ денъ.

Когато вечерта се върнала въ къщи, жена му го попитала:

„Намерилъ ли щастието?“

Не, отговорилъ той, и го обзела смъртна тѣга.

Д-ръ А. М. Гутнерезъ

вътрешни болести и

— гинекология —

Приема болни сутринъ

— и следъ обядъ —

улица 15 линия, № 16, IV уч.

Балканска Банка Софийска Банка

(Безименно Дружество)

Капиталъ напълно внесенъ 50,000,000 л.

Централно седалище въ София.

Клонове: Бургасъ, Пловдивъ, Плевенъ, Русе,

Варна, Видинъ, Ломъ, Хасково, Дупница,

и мѣстътъ клонъ въ София.

Кореспонденти въ всички по-важни центрове

въ България и странство

Препоръчва услугите си за всѣкакви

банкови операции като:

Шкonto и депо на търговски по-

лици; Залогъ на ценни книжа и

стоки; Депозиране залози и да-

ване гаранции; Покупка и продаж-

ба на девизи, валути, купони, цен-

ни книжа, монети и пр.

Приема срочни и безсрочни влогове

по най-износни условия.

(БЪЛГАРСКО АНОНИМНО ДРУЖЕСТВО)

Основано въ 1906 година.

Капиталъ напълно внесенъ

и резерви

Лева 14,000,000

Централа СОФИЯ

Клоноле ВАРНА

Собствени здания: София — ул. „Московска“ 11-а,

Варна — ул. „Преславска“ 6.

ИЗВЪРШВА всички бачкови, финансови

и борсови операции

Христо Стойковъ.

Свободо на словото, критиката и печата.

Историята е подчертала ис-
тина, че народът илюстри-
ра властта, държавата и у-
правлението носи точния отпе-
чатель на управляемите.

Народът създава властни-
ка и му налага своята воля,
искания, цели и др. Могъщия,
високо-културния, съзнателния,
политически, обществено-
зръдлия народъ налага на водачите си своята
стръмления, възделения.
Такъв народъ не се води не-
съзнателно и влечи отъ вода-
чите, а той посочва пътът
имъ за неуклоненъ вървежъ
и имъ посочва цълтъ за по-
стигане. Политическата исто-
рия ни посочва, че само таки-
ва народи съ имали способни,
мъдри, добродетелни, безко-
ристни, самоотвержени и др.
дълдови, а не празнословци
водачи. Такъв народъ, таки-
ва водачи характеризират об-
разцово управление, властъ,
държава.

Една отъ сръдствата за без-
упречно управление: властъ,
държава, съ свободата на сло-
вото, критиката, печата. Изво-
вани съ жестоки борби, тъза-
ематъ първенствующе място
въ редът на свещенитъ чо-
въшки права и съ блъстящъ
фаръ за всестранното разви-
тие и самоуправление на на-
родите. Основнитъ, учредител-
нитъ закони на държавите, из-
вестните Magna Charta и др.
съ въздигнали тия сръдства
до височината на свещенни не-
прикоснени права. И тия на-
роди, които не ги упражняватъ,
изоставятъ въ пътъ на своето
развитие, създаватъ неразумни,
некадърни упразници, дикта-
тори водачи, лошо общинско,
окръжно, държавно управле-
ние и търпятъ тъжките после-
дици на своята самозабрава и
безгриже.

Историята на древността и
новите времена ни посочва
множество примѣри. Възвише-
ната култура и образованието по-
литически строежъ и безуп-
речната управа на гръцките
републики се дължи на остра-
та критика, словото и печата.
Сократъ, Софокъль, Аристо-
фанъ, Есхилъ и др. никога не
съ биле възпрепятствани да
критикуватъ и подхвърлятъ на
най-строгъ анализъ управле-
нието, общественния, домашния
бит и да бичуватъ дефектите,
породитъ, развалата, тирания-
та, управниците и др. Презъ

наль въ противоречие съ себе
си. За това пъкъ критиката
на другите въ всъко време е
едно огледало за него; той ни-
кога не тръбва да я избъгва.
Политиката не е непроменяема.
Който следът нѣколко, следът 10
или повече години, стои на ед-
но и също място, той рискува
да бъде отнесенъ отъ съби-
тията, тъй както буйния потокъ
относя гнилите дървета. За
държавата ручеятъ е още по-
опасенъ; той може да отнесе
и дънера и градината, на коя-
то той се намира. За да бъде
трайна политиката въ всъко
време, тръбва да бъде не са-
мо популярна, но и явна, да
онася и критика".

КИРИЛЪ ДОБРЕВЪ

нѣма да приема на именния си денъ.

Б. Вакъчневъ.

Майчинъ сънъ.

Падна бисеръ — майчина съязница,
Клета майка — сънъ съчува чуденъ:
Мила рожба — капчица росица
Свидна сина, славей ранобуденъ:

Дойде рожба дарове донесе:
Стари майци — свилени атлази,
На сестрица — сребърни чапрази,
Старъ баща — злато и елмази.

Дойде рожба дарове донесе:
За отмъна — майци — помощница,
Радост сестрица — гиздава сестрица
Обещана татка — цвѣтъ орлица.

Екна радостъ, сбра се цвѣло село,
Майка на хорото — най на чело,
А до нея — щерка — синъ — снахница
И на края старецъ — съ оканица...

Трепна майка — рипна сънъ приложна
На заплака и коса заскуба:
Синъ убиха въ битка върломна,
Мажъ и щерка — скорошна загуба.

Свещ. Йорд. Сватославовъ.

Въра и националностъ.

Културния подемъ на единъ
народъ зависи отъ ръководни-
те начала, които съ сложени
въ неговия животъ. Тъзи на-
чала съ юздитъ, които направ-
ляватъ живота на народите
на другите, които задъръст-
ватъ пътъ на обществената
мисълъ, съ хора не само за-
служаващи съжалението ни но-
и хора, които водятъ своя на-
родъ по тъмни, неизвестни пъ-
тища. Азъ вървамъ искрено,
че на земята не е имало дър-
жавникъ, който да не е пад-

националността, а чрезъ пре-
водът на евангелието — въ-
рата. Българитъ, които по ду-
мите на Черноризец Храбъръ:
„яко погани сонце чертае-
хонъ и гадаеонъ“ съ тия
съвети начала излезоха отъ
варварството. И до като тъбъ-
ха закрепнали и всеобщо по-
читани отъ целокупния народъ.
България въ историческия си
животъ остави само величие и
мощъ. Въра и народностъ, на-
родностъ и въра съ били ръ-

ководните начало на славните
епохи на Царь Борис, Симеон
и Асенъ II. Но когато вътра-
та е отгледала или съзнатието
за националностъ е било по-
хитено, тогава съ наставали
у碌ъкъ, безвластие и анархия.
Веднажъ юздитъ разксани, българския народъ естествено
се вървашъ къмъ варварство,
изразено въ жестоки обществен-
ни борби, нетърпимостъ, като
най-послѣ попадалъ е въ
тежко политическо и духовно
робство.

Православните и народностъ-
та и въ новия ни общественъ
и държавенъ животъ не бива-
да бъдатъ разслабени и пре-
небрегнати. Историята не знае
милостъ. Законите, които уп-
равляватъ развой на народите
съ неумолими. Народъ, който
се опитва да скъса рѣзко съ
правоти си, той неминуемо
дълбоко ще разстрои вървежа
на историята си. Българския
народъ винаги е ималъ своята
великани, които като стражи
съ били за правилния ходъ
на културния животъ. Тъх-
ната мощна мисълъ и еоля ка-
то бръгове съ отправляли тече-
нието на историята ни за са-
мостоятеленъ държавенъ и ду-
ховенъ животъ. Патриархъ Ев-
тими, Отецъ Паиси, Софроний
Врачански, Раковски, Левски,
Ботевъ и други плеади съ чер-
пили винаги мъдростъ отъ на-
шиятъ правоти на вървъ, на-
ционаленъ и културенъ живо-
тъ — братята Св. Кирилъ и
Методи.

И колкото по-вече българ-
ския народъ съзнателно и до-
броволно се е подчинявалъ на
своята генити, толкова той се
е радвалъ на благоенствие и
свобода. Православните и на-
ционалностъта винаги съ съз-
давали у българския народъ
вътрешна дисциплина, която
се е явявала като най-силни-
ятъ отпоръ противъ всички на-
пади, които съ застрашавали
съществуванието на народа
ни. И ако искахме да сме си-
ленъ народъ и бѫщащето ни
да бъде светло, налага се на
всички ни да придобиемъ тази
дисциплина на православие и
народностъ. Не можемъ ли да
сторимъ това самоволно, то по
силни отъ насъ ще наложатъ
своето иго на народа ни. Но
това никога нѣма да стане, до
като завѣта на светите братя
дълбоко е залегнала въ на-
родната душа.

И. Л. Волний.

Рапортажъ отъ „най-новата школа“
(Фейлетонъ).

Зловещото утро.

Сънцето въ този денъ се по-
каза въ пурпурно-кървави
одежди и съ пламенниятъ си
лъжи облъ земята като съ ог-
нени езици и предвещаваще
ужасътъ, който предстояше да
приживѣе човѣчество. Пти-
чките неспокойно запрелитаха,
хората се пробуждаха съ едно
съмъто неразположение, тър-
кайки нервно очи и неохотно
ставаха отъ леглото.

Мръчното предчувствие.

Още отъ ранна сутринь по-
улици на голъмия градъ се
заблеващие усилено движение.
Млади и стари хора, съ-
средоточени въ себе си, потъ-
нали въ грижи, съ набръчка-
ни чела и унили лица бързаха
за нѣкъде мрачни и мълчали-
ви. Каруци се бързаха по не-
равните улици на градътъ; изъ-
купчинкитъ сметъ псетата пла-
хо си подаваха главите и до-
ри нѣкое отъ тѣхъ жаловито
извиваше гласъ; автомобили

бутили и стакани или безцел-
но бродъха по улиците. Явно
узвижа още повече мрачното
предчувствие, което бѣ обхва-
тало всички.

Адскиятъ денъ.

По обѣдъ тежкото настроение
още повече се усили. Ка-
то чели самата природа пред-
чувствуващо ужасътъ и бѣ раз-
перила крилътъ на непоносима
жега и задуха. Огън горецина-
та улиците се полухаха и раз-
небитиха; цѣли облаци прахъ
се носеха неспокойно изъ въз-
духа. И, подъ тази задушна и
тежка атмосфера хората ед-
ва се влячеха поемайки съ мъ-
ка дъхътъ си. Други пъкъ отъ-
чаяно се бѣха нагъркали подъ
хладните сѣнки на дър-
ветата или подъ опънатите тен-
ти на кафенетата.

Приближаване на бури.

Това затегнато състояние на
духоветъ привечеръ изведнажъ
се преобърна въ едно нервно
състояние. Заведението, лока-
литъ и улиците на града изъ-
веднажъ се залѣха съ хиляди
и хиляди хора, които възбуде-
но дъвчеха нѣщо, изправиха

Първото троугъл.

Нѣколко часа отъ нощта
бѣха изминали въ такова без-
покойство. Препълнени съ ло-
ши предчувствия, хората бѣха
дошли до твърде възбудено
състояние и трепетно настroe-
ние. Изведнажъ на улицата, до
състояния на една лампа спрѣ-
кътъ извикаше гласъ; извикаше

втори, трети, четвърти. Само
въ нѣколко минути се образу-
ва цѣла навалица.

— Кръвъ, кръвъ потече!
Тревожно се носише отъ уста
на уста.

Окървявяниятъ троугъл.

Изпълнявайки журналисти-
чески си дългъ, веднага се
отзовахме на мъстопроизвѣ-
швието. Навалицата може би отъ
стракъ да не бъде уличена като
участница въ престъпленето,
се бѣше разпръснала, но на
троугъла се аленѣше прѣсна
човѣшка кръвъ. Капки кръвъ
оросяваха пътъ и показваха
следите на където е продъл-
жил да се развива събитието.

По следите на престъпленето.

Веднага прослѣдяваме кър-
вавата пътека и съ помощта
на секретна нощна лампичка
успѣвахме да разкриемъ сле-
дите на нанизътъ отъ капки
кръвъ които ни изведоха въ
една мрачна и потайна улица.

Предъ троугълата.

Въпреки непрогледния прахъ
които царуваше тукъ, ние у-
единъ минувахъ. Последва го
пѣхме да забелѣжимъ силуе-

ти на две лица които осто-
рожно пристъпиха безъ да
размѣнятъ нито една дума, за-
да не бъдатъ чути и просле-
дени. Едното отъ тѣхъ като че
ли бѣ закрило лицето си съ
кърпа — въроятно, за да не
бъде познато отъ нѣкой мину-
вачъ или полицай.

Мистерията разкрита.

Съ осторожностъ, каквато
подобава въ такъвъ случай,
тихо доближавамъ до двѣ съ-
мнителни лица. Когато ненад-
ейно изкочихъ и се отзовахъ
предъ тѣхъ тѣ видимо не мо-
жаха да скриятъ свое сму-
щението. Но смущението имъ въз-
сията кулминационална точ-
ка когато съ единъ замахъ
дръпнаха за ръката той който
си укриваше лицето и твърдо
му извикахъ:

— Стойте! Кажете, кой е ви-
новникъ за пролѣтата кръвъ
на троугъла?

Той задавашъ отъ вълнение,
едва отговори:

— Азъ... носътъ ми се
разкървави... и още не спи-
ра...

Жеко Ив. Жековъ.

Самоубийство.

I.

Въпросът за самоубийство е единъ отъ важните злободневни въпроси въ общежитието. Самоубийството е едно голямо зло, едно тежко бреме, една страшна епидемия за обществото. Въ епропейските държави, както и въ България, то е станало болест, която взема доста жертви. Всъкдневните печати съ извѣстия за самоубийства. Образовани и необразованы, богати и бѣдни, мѫже и жени, възрасли и дѣца се лишават отъ своя животъ. Защо?

— Единъ — отъ неизлѣчима болест, втори — отъ неспособността, трети — отъ ревность, четвърти — отъ накърнена честъ и пр. и пр. Общество, следователно, е длъжно да вземе мѣри за премахването на това зло, или за ограничението му. Какви мѣри

жакви средства трѣбва да вземе? Это въпросътъ, на който следва да се даде отговоръ.

Въпросътъ за самоубийството е билъ разгледанъ пре-

имуществено отъ патологията, която разследа физическите причини на самоубийството, психиатрията, която изследа

душевните причини, отъ статистиката, която изучава неговото числено проявление: отъ социологията, която изследва

обществените причини, отъ юриспруденцията, която опредѣля степента на юридическа

законност на самоубийството; отъ моральта и религията, която изследватъ дѣлъга

на човѣка къмъ себе си, къмъ близкия си и къмъ Бога, излождайки отъ гледището, че

самоубийството е актъ на човѣка свободата, извършен въ

съзнателно състояние. Не трѣбва да съмѣсваме неволното са-

моубийство, извършено въ бо-

лезнено състояние съ съзна-

телното самоубийство, произ-

ходяще въ здраво състояние

на духа. На доброволното са-

моубийство ще погледнемъ

вократце отъ нравственото —

християнско гледище. Фило-

софитъ — моралисти съ раз-

гледали въпроса отъ три точ-

ки: отношението на човѣка

къмъ себе си, къмъ близкия си

и къмъ Бога.

II.

Самоубийството, като пре-

стъпление на човѣка, про-

тивъ себе си.

Известно е, че чувството на самосъхранение е развито у човѣка. Неприятна е мисълта за смърть на човѣка. Той иска да живѣе, да се радва на живота. Това значи, че стремежът му да живѣе е дѣлъко

закоренен въ природата му.

Като имаме предъ видъ туи стремление, ние не можемъ да не дойдемъ до заключение, че самоубийството е едно явно и грубо противоречие на него.

Самоубиецътъ, следователно,

се движи противъ своята при-

рода и нарушила основните

закони на неговия творецъ. У

връденътъ на човѣка ин-

стинктъ на самосъхранение

е развитието на самосъзна-

ние и самоопредѣление, се

изразява въ форма на нравст-

вена дѣлжностъ — любовъ къмъ

близкия си, като себе

си отъ насъ сме членове единъ

изрѣзанъ (Римл. 12, 5). „Ако

бѣха били всичките единъ

себе си, Словото на Бога не

е членъ, где щѣше да е тѣло-

отъ твой чувствъ, а го при-

то? Но сега членове съ мнози

окъмъ близкия си: „да възло-

бишъ близкия си, като себе

си (Мат. 22, 39). Истинската

християнска любовъ къмъ сами

себе си се основава на съз-

нанието за висотата на човѣ-

ческата призода, като създадена

другъ, тъй служатъ и трѣбва

да служатъ единъ на другъ и хората. Благосъстоянието на тълото се обуславя съ правилната дѣлжностъ на всѣки членъ. „Страдае ли единъ членъ страда да съ него всичките членове, слави ли се единъ членъ членове, радва се всичките членове“ (1 кор. 12, 26) казва

апостолъ Павелъ. И благосъ-

тоянието на обществото се до-

стига само съ съвокупнѣтъ у-

другите, никога нѣма да се

реши на самоубийство. Но пре-

негови членове. Отъ тая естес-

твена и необходима съвързка

на своето развитие и доказава-

щъ безразсѫдно самолюбивъ

и тѣснъ егоистъ. Онзи, който

люди себе си, се управявя

отъ разумъ и нравственъ за-

конъ, и съваша правилно свое-

то назначение.“ Който придо-

бива разумъ обича душата си,

който лази благоразумие, ще

найде благо, но който отхвѣ-

ля цѣломѣдрите, той презира

душата си“ — казва премѣдри

Соломонъ. (Пригги, 19, 8 —

15, 32). Любовътъ къмъ себе

си дава на човѣка стремежъ

на учението, че всички хора

са по егоизъмъ, и свидѣтелству-

ва за своето нежелание да слу-

жи за близкия си.

Самите самоубийци съ от-

говорни предъ обществото и

не могатъ да се оправдаватъ съ

туи, че тѣхното съществование

е безполезно.

Този, който обича себе си и близките си, когато се грижи

за своето благо и благото на

другите, никога нѣма да се

реши на самоубийство. Но пре-

негови членове. Отъ тая естес-

твена и необходима съвързка

на човѣкъта природа лежи дѣлъ-

боко стремежъ за самосъхране-

ние, както споменахме по-

сѫдѣца на Бога, всички сѫдѣ-

брата между себе си и всички

силия и трудове на всичките

членове. Отъ тая естественъ

и необходима съвързка

на човѣкъта природа лежи дѣлъ-

боко стремежъ за самосъхране-

ние, както споменахме по-

сѫдѣца на Бога, всички сѫдѣ-

брата между себе си и всички

силия и трудове на всичките

членове. Отъ тая естественъ

и необходима съвързка

на човѣкъта природа лежи дѣлъ-

боко стремежъ за самосъхране-

ние, както споменахме по-

сѫдѣца на Бога, всички сѫдѣ-

брата между себе си и всички

силия и трудове на всичките

членове. Отъ тая естественъ

и необходима съвързка

на човѣкъта природа лежи дѣлъ-

боко стремежъ за самосъхране-

ние, както споменахме по-

сѫдѣца на Бога, всички сѫдѣ-

брата между себе си и всички

силия и трудове на всичките

членове. Отъ тая естественъ

и необходима съвързка

на човѣкъта природа лежи дѣлъ-

боко стремежъ за самосъхране-

ние, както споменахме по-

сѫдѣца на Бога, всички сѫдѣ-

брата между себе си и всички

силия и трудове на всичките

членове. Отъ тая естественъ

и необходима съвързка

на човѣкъта природа лежи дѣлъ-

боко стремежъ за самосъхране-

ние, както споменахме по-

сѫдѣца на Бога, всички сѫдѣ-

брата между себе си и всички

силия и трудове на всичките

членове. Отъ тая естественъ

и необходима съвързка

на човѣкъта природа лежи дѣлъ-

боко стремежъ за самосъхране-

ние, както споменахме по-

ХРОНИКА ПОСЛЕДЕНИЯ ЧАСЪ

Две празнини са
въ Д.-Чифликъ.

Днесъ въ Долень Чифликъ ще се празнува тържествено патрония празникъ на Горско-то Трудово Стопанство „Тича“. Показани съд да присъствуваатъ нѣкога отъ министри, всички официални власти, културните и спортни организации въ града, а сѫщо и граждансът. По този случай тази сутринъ бѣ пуснатъ отъ Варна увеселителенъ влакъ съ 50% намаление.

До вчера се знаеше, че на тържеството ще присъствуваатъ министри, Моловъ и Славейко Василевъ. Управлението обаче е било уведомено снощи късно, че Славейко Василевъ нѣмало да дойде понеже требвало да присъствува на Александъръ Тържества въ Татаръ-Пезарджикъ.

Патрония празникъ на Стопанството съвпада и съ откриването днесъ на новата дърводълска фабрика за използуване остатъците отъ дървесината, при сѫщото стопанство.

Варнен. Гр. Драм. Театъ ще открие лѣтния театраленъ сезонъ съ баладата „Нераздѣлни“ отъ нашия младъ поетъ Д. Ю. Грынчаровъ, която се разучава подъ режисурата на г. Г. И. Доневъ.

Позволено е на Петко Хр. Бояджиевъ отъ Пловдивъ да дири каменна соль въ землището на с. Джиздаръ-къй — провадийско, при запазенъ периметъ 330 хектара.

Срокъ за застрояване на раздадените отъ общин. комисии за Т. П. С. и Т. З. С., на бездомните варненски граждани е съчито, че започва да тече етъ чена на тегленето на жребие за всяка груба обѣлно.

Кризата въ страната, особено въ града ни взима отъ денъ на денъ по голѣми размери. Презъ м. месецъ сѫ протестираны въ града ни на разни търговци и частни лица 460 полици, а презъ т. м. дневно се протестираватъ по 20—25 полици.

Миниатата седмица сѫ пристигнали въ варненското пристанище само 4 парахода — „Сатурнос“ разтоварилъ 51 т. колониалъ, а товарилъ 300 т. кюспе. „Квирнale“ — разтоварилъ 64 тони разни стоки. „Сипталь“ — разтоварилъ 33 тони желѣзария и „Карнаро“ товарилъ 300 тони царевица, яйца, кокошки и др.

Очакватъ се да пристигнатъ презъ този сезонъ много повече курортисти. По голѣма та част отъ стапитъ въ столицата Св. Константинъ сѫ ангажирани. Между желающите да посетятъ курорта ни има такива отъ Прага, Букурещъ, Цариградъ и др., които сѫ вече ангажирани стапи въ стопанството.

За да се даде обаче, по-голяма възможност да се посети курорта ни, изисква се, наемодателите на сезонни стапи и апартаменти въ града да бѫдатъ по-умѣрени въ искачната си. За тѣлъ, кметството наскоро ще излѣзе съ единъ апелъ, къмъ граждани — наемодатели въ горната смишъ.

Театралната дредка „Театъ и Музика“ е наема за предстоящия лѣтенъ сезонъ Кино-Театъ „Лада“ и е ангажирали нови филми отъ американското филмово д.во „Вилиямъ Халквъсъ“ и Виенския Кино-театъ „Скала“.

Новия театъ въ Варна ще се именува Кино-Театъ и Музика и ще бѫде откритъ въ началото на м. юни т. г.

Договоръ съ Турция.

Ичозинството и опозицията.

София 23. Внесениятъ въ Народното събрание склоненъ договоръ за приятелство между България и Турция е сложенъ за гласуване въ срѣда.

Цѣлата опозиция се изказа противъ този договоръ.

Вѣрва се, че частъ отъ мнозинството ще бѫде противъ този договоръ по искането на тракици, които сѫ ощетени много въ своя тънегеси.

Въ случаи на единъ не благоприятенъ вотъ на парламента ще бѫде засегнатъ бившиятъ м-ръ на външраб, Калфовъ, който е склонилъ договора отстрана на правителството.

Положението въ Полша.

Санкване на дитетата.

Варшава, 23. Въ сѫбота 2 ч. сл. пл. председателъ на Диетата Ратай заяви официално въ Народното събрание, че е натоваренъ отъ председателъ на републиката да свика Дитетата въ Варшава на 31 май 10 часа пр. об.

„Азъ получихъ — каза той гаранция отъ правителството, че събраните ще се ползватъ съ пълна свобода; ако въ последния моментъ забележа, че свободата на събрането е застрашено отъ нѣкога, ще отложи датата на свикването и ще опредѣля друго място.“

„Азъ разглеждамъ въпроса дали новоизбраниятъ председателъ трѣбва да даде клетвъ въ Полша или въ Познанъ и Krakovъ, за да се докаже по този начинъ единството на държавата, но още не съмъ взелъ решение по този въпрос.“

Женева, 22. Белгийскиятъ делегатъ Де Брюкеръ е определенъ отъ редакционния комитетъ за докладчикъ на комисията за разоружението.

Ожесточени боеве въ Мароко.

Парижъ, 22. Боеветъ въ Мароко въ последните нѣколко дни сѫ взели ожесточени размѣри. Риғиятъ сѫ дали много убити и ранени.

Повишението на франка

Парижъ, 22. Вестниците констатиратъ, че вчера се отбележва повдигането на франка въ Ню-Йоркъ и Лондонъ.

В. „Матенъ“ подчертава, че всички французки книжа вчера показаха значително повишение.

Парижъ, 22. Съобщаватъ отъ Бейрутъ:

Де Жувенель обещава амнистия, ако враждебните действия се привършатъ до 20 дни. Опростена е наложената глоба на Дамасъкъ.

Демонстрация на комунистите.

Берлинъ, 22. Голѣмъ брой комунисти пристигнаха въ Берлинъ съ специални влакове, идящи отъ всички страни на Германия за да взематъ участие въ голѣмата демонстрация която ще стане утре.

Многобройни руски делегати донесоха надписи, изпратени отъ съветските организации. Цѣлата полиция ще бѫде на място презъ време на демонстрацията. На армията е дадена заповедъ да не излиза отъ казармата.

Миничъ въ Берлинъ

Берлинъ, 22. Тукъ се очаква Миничъ.

Балдинъ и въглекопачите

Лондонъ, 22. Балдинъ отговори на въглекопачите, че новъ разговоръ е безполезенъ докато се подържа досегашното поведение, но е готовъ да го приеме, ако предложатъ приемливи условия.

Отговаряки на собствениците на каменно-въгленните мини, Балдинъ изказа съжаление

Римъ, 22. Разговоръ между Мусолини и италианскиятъ посланикъ въ Албания се счита отъ дипломатическия кръгъ като имащи международно значение.

София, 23. Четирима младежи на около 12 — 15 г. отивали всяка вечеря до Царския ремонтъ, дето отъ вагоните и локомотивите изваждали тръби и други материали, които продавали на килограмъ.

Крадците сѫ заловени.

Конгресът на национал. либ. партия

Търново, 23. Тази заранъ съ всички влакове пристигнаха делегати за конгреса на Национал-либералната партия. Отъ цѣла България пристигнаха 617 редовни делегати и 2700 гости.

Конгресът се откри въ 10 часа въ читалищния салонъ отъ г. Д-ръ Шишковъ, адвокатъ отъ Търново който каза „Щастливъ се считамъ, че въ тази зала въ която либерализъмъ бѣ провъзгласенъ на времето отъ Каравеловъ, Цанковъ и пр. мога да поздравя третия редовенъ конгресъ на национал-либералната партия. Възстановена след събитията отъ преди 5 години и сплотена национал-либералната партия се явява днесъ тукъ за да подчертава своето единство за благото на народа.“

България, макаръ и побѣдена, както и Германия, се бори съ всички сили да изплува отъ днешното положение.

„Въ тази зала ние, национал-либералите заявяваме, че нѣма да допуснемъ смущение въ нашите редове въ борбата за издигането на страната. Ние вадимъ доказателства, че въ народа има единство, че онова желание за ползотворна работа, което е съществувало у всички среди, остава и днесъ.“

„Вземете прѣмъръ отъ Кемалъ Паша, който посочи на Турция спасителния путь, и извоюва за турския народъ благата на независимото съществуване, само благодарение на национализма.“

„Когато единъ народъ има високо чувство на национализъмъ, то побѣдата е винаги на страната на този народъ“.

Следъ това конгресът избра разните комисии по провърката на пълномощията, по резолюциите и т. н.

Подиъръ избора на комисии се прие да се образува манифестация изъ града.

Манифестацията мина начело съ музика и плакати презъ главните улици, които бѣха означени съ национални знамена. Народътъ акламира внушителното множество на конгресистите. Между плакардите личеха: „Искаме наборна армия“, „Искаме вдигане на репарациите“, „Искаме въвеждане на пропорционалната избирателна система“ и т. н.

Манифестацията се спре на Марно-поле. Тукъ бѣха издигнати три трибуни отъ които говориха едновременно: Стефанъ Пешевъ отъ Варна, Велковъ отъ Бургасъ и Тоушекъ отъ Видинъ.

Речите бѣха съпроводени съ общи ржкопѣсания и удобрения.

ШАПКАРИЦА

ВАСЛАВЪ КАБАТЪ

ВАРНА

Дами! Шапки!

Всеки 10 дена по 3003 вида

модели на последни Европейски фасони само при шапкарска-та фабрика

БОХЕМИЯ

(до новата турска ба-ня). Приемат се за боядисване и префа-сониране всѣкакви дамски сламени шар-ки.

ТЮТЮНЕВАТА ФАБРИКА

,МОМИЧЕ“

на М. Х. Авгериниди — Варна

Произвежда хубави и ароматични папирosi.

10 лв. въ Пътеводителя на Варна

съ последния планъ на града, указателя на улиците и описание на града и околностите му съ исторически бележки.

А. И. МАНОВЪ — ВАРНА.

За телеграми: МАНОВЪ — Варна

Къща основана въ 1908 г.

Представителство на чужди и мѣстни фирми за разни артикули. Управител и депозитър въ България на фирмата MARSINI & ROSSI — TORINO за ВЕРМУТЪ, Фернетъ, Хининово вино, вино Асти и др.

Депозитъ на разни солени и консервирани мѣстни и инострани риби. Балкански кашкавъль и сирене.

Пласистъ пътникъ КОСТА А. МАНОВЪ

Продава се или се дава подъ ипотемъ

зданието на Андонъ Т. Календжиевъ, за Тю-тюнева манипулация на улиците „Гърновска“ и „Македонска“ № 100. В уч. Споразумение Трандафилъ А. Календжиевъ ул. „Балканска“ № 25 гр. Варна.

Само при представителството на „В. Пеевъ“

найrenomираната фабрика за шоколадени и захарни изделия се продаватъ оригинални произведения на фабrikата, винаги пресни и при фабрични цени. На препродавачи, бакали и пр. на намалени фабрични цени.

Магазина се намира подъ новостроеното се здание на Ил. Милчевъ срещу печатница „Кънчо Николовъ“.

Д-во „Приморие“

Томовъ & Тодоровъ

ул. „Охридска“ № 25. Телефонъ 397

Предлагат при най-износни условия

Вършачки, жетварки, сноповързачки, трактори и други двигатели. Мелинични инсталации, машини и мотори, дизелови, нафтови и газоженни.

ИТАЛИАНСКА И БЪЛГАРСКА — ТЪРГОВСКА БАНКА —

Централа: София, клонове: Варна, Бургасъ.
Капиталъ 24000000 лв. — Резерви 1705000 лева.

Основана от: Банка Комерчiale Италиана Милано
Капиталъ лири Нт. 700000000-Рез. лири Нт. 300000000
варненски клонъ.

Извършва всички банкови операции
КАСЕТИЯ СЛУЖБА

Банката дава подъ наемъ касети за ценни книжа, бижутерий и пр. на най-износни условия.

Банката издава: Пътнишки чекове
(Travelers'-cheques)

въ Английски лири, Италиански лири, долари и Француски франки, удобни за пътници и студенти, платими въ всички страни на свѣта, като банкноти, безъ предварително известие и безъ формалности.

**Търговско Акц. Д-ство
Съединение**
Варна - София.

**Манифактура на
едро и всички
видове прежди.**

**Търговско Акционерно Д-во
„ИСКОКАШВЕЛИ“**
Варна София
пъленъ изборъ на финни
хасета „Риза“ марка и
разни прежде
на най-износни цени.

Боя „ЯКОБУСЪ“ и вълна коприна и памукъ
Дами искате ли да направите старата си
дреха нова — боядисайте я, съ новия германски
специалитетъ боя „Яковусъ“, която боядисва
едновременно: вълна, памук и коприна, въ как-
вито искате цветове съ едно пакетче, което стру-
ва само 8 лв. съ опътвания. Представители за Вар-
на и околията Ив. Матеевъ С-не магазинъ „Ка-
зандъръ“ ул. Ц. Борисъ 20. Също ще намърти-
те въ магазина ни и др. анилинови бои най-
разнообразни български и европейски вълнени
прежди по-вече отъ 100 цвета, разни вълнени
и копринени тристопажи, килими, китени ки-
лени и одеала.

Гуми „Дънлопъ“
вънкашни и
вътрешни
при
Ф. П. Бейкъръ
ул. Габровска № 10

Фабриченъ складъ на
КРЕВАТИ Русенски таблени
месингови
отъ фабриката БР. ГАБРОВСКИ продава
на месечно изплащане, ул. Габровска, 25 до гарата
По случай празниците големъ изборъ на месеч-
но изплащане на чиновници и др. Цени фабрични

Кредитна Банка

централа: София

Клонове: Варна, Русе и Пловдивъ

Кореспонденти въ всички по големи градове въ България и въ странство
Извършва всички банкови операции
Препоръчва специалните си услуги
Влогове, спестовни книжки, скonto и инкасъ на търговски полици и камбии
Депозитъ и антревозитъ на стоки

Телеграфически адресъ: „Кредитбанкъ“.

Клонъ: Варна. Телефонъ 116.

Дръ Я. Николовъ

специалистъ по гинекология, акушарство и венерически болести.

Варна, ул. „Котленска“ 9.

Преглежда осигурени работници во венерически болести

Приема отъ 1-8 часа сл. об.

ЕЛЕГАНТИИ ХУДОЖЕСТВЕНИ

ФИРМИ

при

ДЮЛГЕРОВЪ

улица „Царь Борисъ“ 6, до хълъ Лондонъ

Варненска Популярна Банка

Приема безсрочни и срочни влогове на най-износни условия до 20,000 лв. не се одържава данъкъ върху лихвите.

Детски спестовни влогове приема съ 9½ годишна лихва.

Извършва преводи до всички градове и по-големи села въ страната.

ПРИЕМА ПОЛИЦИ ЗА ИНКАСО

Издава удостовърения за гаранции

Обущарска Производ. Кооперация

„ДОВЕРИЕ“

Варна, централа ул. „Преславска“

Откри клонъ на ул. 6 Септември

№ 14, бивша обущарница „Шикъ“. Намиратъ се винаги готови елегантни обуши.

Приематъ се поръчки. Цени умерени.

Заб. на чиновници на изплащане.

„СИЛА“

Търговско Индустритално Д-ство

ВАРНА.

Води и моторна валкова мелница въ р. Дервя.

За телеграми: „СИЛА“ — Варна.

Телефонъ № 367.

Провадийско Градско Общ. Управление

Обявление № 3577

гр. Провадия, 18 май 1926 год.

Съгласно обявленето № 2485 публикувано въ Държ. в-къ брой 32, 13, V. т. г. на 28 того, въ помъщението на същинско управление ще се произведатъ търгове за доставка канцеларски, печатни и шнуркови книжа, отоплителни и освѣтителни материали, нуждни за презъ настоящата 1926/927 финансова година, а именно: а) съ явно малонадаване: Отъ 3—4 ч. сл. об. за канцеларски материали, съ приблизителна стойност 40,000 лв. Отъ 4—5 ч. сл. об. за печатни и шнуркови книжа, съ приблизителна стойност около 25,000 лв. б) съ тайно малонадаване: Отъ 5—6 ч. сл. об. за освѣтителни и отоплителни материали съ приблизителна стойност около 100,000 лв.

Желающи да се явятъ по тия търгове, предварително да се съобразятъ съ закона за бюджета, отчетността и предприятията.

Искания залогъ въ 10 на сто въ банково удостовърение. Гербъ и публикация за смѣтка на предприемача.

Кметъ: П. Спасовъ.

Секретарь: Г. К. Аргировъ.

Печатар. Произв. Кооп. „Единство“
ул. „Мария Луиза“, 41.—Телефонъ 121. — Варна

Евксиноградъ

ПУШЕТЕ

рекомендованъ цигари

Евксиноградъ

“МОНАКО”

Евксиноградъ

ПРЕДСТАВИТЕЛСКА КАНТОРА

Братя Копчеви

ул. „Манчестъръ“ № 4

ВАРНА.

Телефонъ № 415.

Представителства на западноевропейски фирми за:
КОКСЪ, ВЪГЛИЩА, ЕДРА И ДРЕБНА ЖЕЛЪЗАРИЯ, СТОМАНИ И ДРУГИ.

„С. М. КИТРИНОПУЛО“ А. Д.

ВАРНА.

За телеграми: Китринопуло — Варна.

Телефонъ № 270.

Най-големия складъ за бои, брезиръ, лакове, четки и други бояджийски материали.

Най-хубави мъжки ризи

готови и по поръчка при

Регина Ешкенази — Русенката

при

КАЛОЯНЪ МАНОЛОВЪ ул. Ц. Борисъ 8.

Важно за бакали

ИМАЛИНЪ, САРАФИНЪ, БУЛГАРИНЪ,
ЕКСТРАЛИНЪ всички цветове.
К. Калустянъ, Сите 44 — Варна.

При Д. Йовковъ & Н. Жечевъ

Най-големъ изборъ

Сланени шапки

галантарийни стоки и шапки „PANIZZA“